

ครึ่ง เซียน

พาร์ตไทม์ 非職業半仙 4

拉棉花糖的兔子

ลาเหมียนอวาทังเตอะกู่จื้อ ทัยยน

isamare 插画

Kuro Hyou วาด

ครึ่งเซียนพาร์ทไทม์

4

非職業半仙

ลาหมียนฮวาตึงตอะหู่จื่อ

เซียน

isamare

แปล

Lilac

บทที่ 83

ขยับได้แล้ว

ไม่นานชื่อฉางเสวียน ก็ลืมตาขึ้นจากการเคลื่อนไหวของคนข้างกาย สายตาที่พกวาคความว่างหลายส่วนสานสกับเชื้อยหลังหยยาแวนหนึ่ง ก่อนจะค่อยๆ เลื่อนสายตาดตกลงบนร่างเทพซางลู่

เชื้อยหลังหยยาหันเทพซางลู่กลับไปอย่างนึกสนุก ขยับมือของมันจิ้มไปหน้าชื่อฉางเสวียนสักครู่ “ดูสิ ลักยิ้มเทียมละ”

ชื่อฉางเสวียนยิ้มบาง “อย่าชน”

เชื้อยหลังหยยา “นายชนก่อนนี่ ฮ่าๆ”

ชื่อฉางเสวียนหนึ่งไปก่อนตอบว่า “ฉันเปล่า” เขาคิดว่ามือที่ยกขึ้นมาข้างนั้นของเทพซางลู่เป็นเชื้อยหลังหยยาบิดท่าทางให้มันเสียอีก

เชื้อยหลังหยยา “...ฉันก็เปล่านะ”

เทพซางลู่โพล่งขึ้นอย่างเคอะเขิน “ฉันเอง”

เชื้อยหลังหยยากับชื่อฉางเสวียน “...”

...อะไรนะ?!

เชื้อยหลังหยยาสับสนไปแล้ว “เป็นเธอได้ยังไง! เธอทำอะไร!”

เทพซางลู่ “เป็นฉันเองจริงๆ นะ”

เชื้อยหลังหยยาดิตตัวขึ้นมาจากเตียงทันใด กล่าวอย่างเสียดสี “ไม่ได้ล้อเล่นใช่ไหม เธอขยับตัวได้ยังไง ไหนเธอลองขยับให้ฉันดูอีกครั้งสิ!”

เทพซางลู่กล่าวเสียงอ่อน แต่ยังคงเบิกบาน “ขยับได้ชั่วคราว”

หลังกลับมาจากภูเขาคิโตะ เทพซางลู่กับหลิวหลิงถงต่างรู้สึกว่ามีพลังกำลังเพิ่มมากขึ้น อันที่จริงพวกมันทั้งสองต่างก็สมบูรณ์แบบอยู่แล้ว ต่อมาเทพซางลู่เปลี่ยนแขนเทียมข้างหนึ่ง เชื่อมข้อต่อเข้าไป ตอนนี้นั้นมันลองใช้พลังกระตุ่นจิตวิญญาณ ไม่คิดเลยว่าจะค่อยๆ ขยับได้จริงๆ

นี่เป็นแนวโน้มที่ดีมาก แสดงให้เห็นว่ากำลังความสามารถของมันส่งผลต่อวัตถุได้แล้ว ซ้ำยังใกล้เคียงกับ ‘มนุษย์’ มากขึ้นทุกวันด้วย เมื่อบำเพ็ญถึงระดับสูงสุดแล้วก็จะไปเกิดใหม่ได้

เมื่อค้นพบแบบนี้แล้ว สิ่งแรกที่เทพซางลู่จะทำก็คือลองสัมผัสเชื้อหลิงหย่า แม้ว่าเรื่องช้าไปสักหน่อย แต่ก็ขยับได้แล้วจริงๆ! ยิ่งแสดงให้เห็นว่าเทพซางลู่ได้รับบุญกุศลที่เจ้านายสะสมไว้มันน้อย แนวโน้มแบบนี้ถึงค่อยสมมาตรฐานที่เทพพรายกระซิบควรเป็น!

เชื้อหลิงหย่าดีใจมากกว่าซื้อฉางเสวียนอยู่เล็กน้อย ไม่ได้หมายความว่าซื้อฉางเสวียนไม่ดีใจหรอกนะ แต่ถึงอย่างไรเทพซางลู่ก็สัมผัสคนรักของเขาโดยไม่ขออนุญาต

หากไม่ใช่ว่าตอนนี้เทพซางลู่ยังถอดจิตเปลี่ยนกายหายาบไม่ได้ เชื้อหลิงหย่าก็อยากเกลี้ยกล่อมให้มันเปลี่ยนกายหายาบแล้ว จะได้ขยับมากขึ้นกว่านี้ได้อย่างไรล่ะ!

รอกันกระทั่งถึงเวลาเมื่อเช้า เชื้อหลิงหย่าก็เดินอวดไปทั่วอาราม “เทพพรายกระซิบของศิษย์พี่ขยับได้แล้ว”

ทุกคนพากันมองมาด้วยความตื่นเต้น “ไหนๆ?”

เชื้อหลิงหย่าพูดเป็นต่อยหอย “หลังถูกตัดแขนอย่างองอาจหัวหาวญาก็ต่อแขนเทียมให้ใส่ละ ได้ลาจากเคราะห์ ตอนนี้อย่างขยับได้แล้ว มา เสี่ยวเซอ้อลองเอามือเท้าสะเอวให้พวกเขาดูสิ”

ทุกคนหยิบของกินใส่ปากพลาถ มองเทพพรายกระซิบตนนั้นนับนโหลซื้อฉางเสวียนพลาถ จ้องตาไม่กะพริบ

สักพักถัดมา เทพซางลู่ยังคงไม่เปลี่ยนท่าทางแม้แต่ชนิด ดวงตาของทุกคนจ้องเขม็งจนน้ำตาใกล้จะไหลออกมาแล้ว หากพวกเขาขยับเข้ามาใกล้กว่านี้สักหน่อยก็จะได้ยินเสียงเล็กๆ ของเทพซางลู่ขณะที่พยายามออกแรง “ฮึบ...

ฮิป...”

เพียงแต่น่าเสียดาย มองตาเปล่ากลับไม่เห็นการเปลี่ยนแปลงในเวลาอันสั้น

พี่ซานจีตีปีกส่งเสียงร้อง พลอยทำให้บรรยากาศตรงนั้นกลืนไม่เข้าคายไม่ออกยิ่งขึ้นโดยไม่ทราบสาเหตุ

เชี่ยหลิงหย่า “อืม...แค่เข้าไปหน่อย เพราะพลังยังไม่มากพอ แต่ก็เก่งมากแล้ว!”

หากไม่ใช่ว่าชื่อฉางเสวียนแสดงท่าทางยืนยันเจียบๆ เช่นกัน ทุกคนคงคิดว่าอาจารย์เชี่ยหยอกทุกคนเล่นอีกแล้ว

กระทั่งทุกคนกินมื้อเช้าเสร็จแล้ว เมื่อมองดูอีกครั้งถึงเห็นว่าแขนของเทพซางลู่เปลี่ยนองศาจากก่อนหน้านี้อันแล้วจริงๆ เดิมที่ตั้งตรง ตอนนี้งอเป็นสามสิบองศาแล้ว

“โอ้โฮ! เก่งมากๆ!”

“ขยับได้จริงๆ...”

“เฮ้! ไปเปิดประตูได้แล้ว”

ทุกคนตะลึงอุทานเสร็จแล้วก็แยกย้ายกันไปทำงาน หลังจากที่ผ่านมาประสบการณ์มากมาย เทพพรายกระซิบขยับได้เป็นเรื่องมหัศจรรย์ก็จริง แต่ไม่ถึงขั้นทำให้ทุกคนทิ้งการทิ้งงาน

เทพซางลู่กระหืดกระหอบ “ทำไมถึงไม่รอดูให้จบ ฉันทยังไม่ได้เอามือเท้าสะเอวเลย!”

ชื่อฉางเสวียน “...”

...

วันนี้ขณะที่จางเต๋าทั้งบรรยายคัมภีร์แก่ผู้ศรัทธา พี่ซานจีกับพี่ต้าหวงก็มาฟังด้วย

จางเต๋าทั้งถูกความตื่นเต้นธำโถม บรรยายคัมภีร์ต่ออย่างไม่ช้าไม่เร็วจนจบ ถึงค่อยไปหาเชี่ยหลิงหย่า

ตอนนี้เชี่ยหลิงหย่ากำลังตัดชุดกระดาดอยู่ ชุดกระดาดที่เขาเผาให้ทหารราชวงศ์ถังเหล่านั้นล้วนตัดขึ้นเอง ใช้กระดาดหลากสีตัดเป็นรูปทรง

แล้วทาดิดกัน ท่องคัมภีร์แล้วเผาไปให้ เชียหฺลึงหย่าไม่ทราบชื่อแซ่ของทหาร ราชวงศ์ถึงเหล่านั้ ดั่งนั้นจึงขอให้หฺนกรบศาลยมโลกนำไปส่งต่อ อย่างไรพวกเขา ก็ทำงานเหล่านั้จนเคยชินแล้ว

จางเต๋าดึงช่วยเชียหฺลึงหย่าตัดกระดาษ แววดาเปี่ยมไปด้วยความเลื่อมใส อาจารย์เชียหย่นะโคตรเทพ ลั้ตัวเล็กที่ผูกมิตรด้วยลั้ฉนฉลาด ตั้งแต่จ้งจอก จนถึงไ้บ้านต่างก็รู้จักฝึกไ้ไฟธรรมะ และเน่นอน หนึ่งในนี้ก็อาจจะเป้นผลงาน ของตัวเองด้วยหรือเปล่านะ อย่างเช่นระดับการบรรยายคัมภีร์ของเขาก้าวหน้า ขึ้น สร้างแรงโน้มน้าวใจให้พวกมันเล็กน้อย?

“ฟังฉนบรรยายคัมภีร์อย่างเชือฟังออกอย่างนั้น ฉนรู้เลยว่าแ่มองตา พี่ซานจี้ก็เข้าใจ!” จางเต๋าดึงทอดถอนใจ

เชียหฺลึงหย่ามองฟ้าพลาจครุ่นคิด “นายว่าเป้นไปไ้ได้ไหมที่มันแ่มาหา นายเพื่อหาของกิน”

จางเต๋าดึง “??”

จางเต๋าดึงนึกขึ้นไ้ได้ชั่วพริบตา อารามเต๋าใหญ่เพียงนี้ ตลอดหลายวันที ผ่านมาคนไม่้อยรู้ว่าอารามเป้าหยางเลียงไ้แบบบปล่อยสองตัว เดิมทีในอาราม มีแปลงผัก เมื่อเลียงไ้เพิ่มอีกสองตัวก็ย้งเข้ากับบรรยากาศ เสมือนทิวทัศน์ พุ่หนาในชนบท

และท่าโพสของจางเต๋าดึงนอกจากบรรยายคัมภีร์อ่อนน้อมต่อเทพกับ รตน้าดอกไม้แปลงผักแล้ว ก็มีให้อาหารไ้เพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งอย่าง

จางเต๋าดึงตัดพ้ออย่างน่าเวทนา “หรือว่าฉนคิดมากเกินไปเอง พวกมัน แ่ถูกเลียงจนติดเป้นนิสัย คิดว่าตามฉนแล้วจะมีอาหารให้กิน”

เชียหฺลึงหย่าใจไม่แข็งพอ “เกรงว่าจะเป้นแบบนี้...”

ถึงแม้ว่าต่อให้พี่ซานจี้จะก้าวหน้าขึ้นอย่างไร ก็ไม่ถึงชั้นบรรลุดัมภีร์ได้ ในชั่วพริบตาเช่นกัน จ้งจอกมีสติปัญญาสองสามตัวนั้นก็เป้นแบบนี้ ไ้ไม่ได้ บำเพ็ญเพียรไ้เร็วขนาดนั้น

จางเต๋าดึง “...”

เชียหฺลึงหย่าปลอบใจจางเต๋าดึงอีกสักครู่ จากนั้นก็ไปหาฟางเจ้อ

ฟางเจ้อกลับมาสร้างแขนเทียมให้เทพซางลู่แล้วพักผ่อนพื้นฟูร่างกาย

อีกพักหนึ่ง ก็มุ่งมั่นศึกษาเสือดาวทมิฬที่เก็บมาตัวนั้นแล้ว

ด้วยลักษณะซ่อนเร้นอำพรางของเขาแห่งโยวตู บันทึกในอดีตเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตเหล่านี้มีน้อยมาก แทบจะกลายเป็นการศึกษาใหม่ทั้งหมด ไม่มีเอกสารอ้างอิงใดระบุเอาไว้เลย ฟางเจ้อพยายามศึกษามันอย่างละเอียด จะได้ออกแบบสิ่งประดิษฐ์ที่นำมาประยุกต์ใช้ได้

แนวคิดและเป้าหมายของฟางเจ้อคือ เสือดาวทมิฬกับบุตรแห่งโยวตูมาจากเขาโยวตูเหมือนกัน สสารที่ประกอบขึ้นบนร่างกายย่อมเหมือนกัน อีกทั้งหวังอวีจี้ก็เคยบอกว่าเหล่าสัตว์ทมิฬให้ความเคารพบุตรแห่งโยวตูอยู่บ้าง มีไมตรีจิตต่อกันเลือนราง ถ้าอย่างนั้นเป็นไปได้หรือไม่ที่จะสร้างสิ่งประดิษฐ์ขึ้นมาอาศัยการตอบสนองนี้ตามหาว่าอีกฝ่ายอยู่ที่ไหน

เมื่อทราบฐานที่มั่นของเหล่าสัตว์ทมิฬแล้วก็สามารถกำจัด เว้นชีวิต หรือไม่แน่ว่าจะได้ตำแหน่งของบุตรแห่งโยวตู

ทว่าตอนนี้โปรเจกต์อยู่ในทางตัน ระดับความยากสูงเกินเอื้อม ถึงอย่างไรบุตรแห่งโยวตูก็ซ่อนตัวได้ ถ้าพึ่งอาศัยแค่การตอบสนองของสัตว์ทมิฬเหล่านั้นยังไม่เพียงพอที่จะระบุตำแหน่งได้

ฟางเจ้อใคร่ครวญจนผมแทบจะร่วงหมดศีรษะ ทำให้ให้กวนเฉตใจจนปรุงยาปลุกผมให้เขา

สุดท้ายทุกคนก็ต้องยอมรับว่า เรื่องนี้อาจจะต้องระดมความคิดจากหลายฝ่าย

ครอบครัวซือฉางเสวียนเคยมีคนคบค้าสมาคมกับผู้สืบทอดตำราหลู่ป่านท่านอื่น พวกเขาตามหาคนอื่นมาหวังว่าจะร่วมมือกันเพื่อศึกษาสร้างสิ่งประดิษฐ์ที่ใช้ค้นหาบุตรแห่งโยวตู

ได้ยินว่าตอนนี้พวกเขากำลังลดเป้าหมายให้เล็กลง ทำสำเร็จไปที่ละขั้นตอน ยิ่งรีบร้อนเท่าไร ยิ่งไม่อาจถอดความคิดที่กินคำเดียวก็กลายเป็นคนอ้วน¹ ต้องทดลองดูก่อนว่าจะใช้การตอบสนองนี้บอกตำแหน่งได้หรือไม่ อย่างเช่น หากบุตรแห่งโยวตูปรากฏตัวขึ้นในรัศมีหนึ่งร้อยลี้จากสิ่งประดิษฐ์

¹ เป็นสำนวน หมายถึง ใจร้อนจึงไม่ประสบความสำเร็จ

ก็จะส่งเสียงเตือน เมื่อเป็นแบบนี้ ถึงแม้ไม่อาจสำเร็จในครั้งแรก แต่เทียบกับนมเข็มในมหาสมุทรอย่างไม่มีที่ไปที่ไปก่อนหน้านี้แล้ว นับว่าเป็นความช่วยเหลือมหาศาล

เรื่องอื่นพักเอาไว้ก่อน หลังพักผ่อนจนหายเหนื่อยแล้ว เชียหลังหยาก็ขอให้ฟางเจอเจียดเวลาออกไปกับตนที่ยวหนึ่ง ก่อนที่เขาเดินทางไปเขาแห่งโยวตูได้รับปากอธิการบดีหมีไว้ว่า จะไปดูสวนจู้ตีกหอพักที่มหาวิทยาลัยจะสร้างใหม่

เขาพาฟางเจอมาพบอธิการบดีหมี เพียงแนะนำว่าเป็นลูกหลานเพื่อนเก่าของลุงเขาเท่านั้น ตอนนี้อธิการบดีหมีทราบแล้วว่าเชียหลังหยารับกิจการต่อมาจากมือคุณลุง ตามความคิดคนปกติแล้ว หากเชียหลังหยากัง ลุงของเขาก็ยอมเก่งด้วย เพื่อนของลุงเขาก็ต้องเก่งด้วย และลูกหลานของเพื่อนยอมเป็นผู้วิเศษด้วยเหมือนกัน

อธิการบดีหมีทักทายฟางเจออย่างถ่อมตน พาพวกเขาไปดูพื้นที่ที่จะสร้างเป็นตึกหอพัก

มหาวิทยาลัยเขี่ยตงใหญ่มาก ที่ดินใหม่อยู่สุดทิศใต้

ระหว่างทางอธิการบดีหมียังกล่าวอย่างเต็มไปด้วยความสนใจ “ก่อนหน้านี้ฉันก็เคยได้ยินข่าวลือในมหาวิทยาลัยอื่นมาบ้างเหมือนกัน อย่างเช่นมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งเพื่อลดต้นทุนค่าที่ดิน จึงยอมซื้อที่ดินที่เคยเป็นสุสานมาก่อน แต่ขณะที่ดำเนินการก่อสร้างก็ไม่เคยราบรื่น หลังเปิดเทอมก็เจอเรื่องแปลก ๆ ติดต่อกัน กลางดึกที่ห้องน้ำในหอหญิงก็มักจะได้ยินเสียงน้ำหยดตึง ๆ พอมีคนเข้าไปดูก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรทั้งนั้น ภายหลังพวกเขาก็สลับหอพักชายหญิงกัน ให้นักศึกษาชายไปพักที่นั่นแทน ใช้พลังหยางที่พุ่งพล่านสยบเอาไว้”

เมื่อก่อนพอมีเรื่องคล้ายแบบนี้ อธิการบดีก็ทำเพียงแคฟัง มองดูผู้อื่นเดือดร้อนวุ่นวายกันเอง ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ได้สนใจ ยินกรานที่จะไม่ทำเรื่องทำนองนี้โดยเด็ดขาด

ทว่าตอนนี้ความคิดเปลี่ยนไปแล้ว เมื่อทบทวนถึงเรื่องที่เคยฟังมาเมื่อก่อนก็อดไม่ได้ที่จะลองตริตรองตาม

เซี่ยหลิงหย่าฟังกจกกล่าวขึ้น “แม่ฟังดูแล้วดิบดีเถื่อน แต่ก็เป็นไปได้เหมือนกัน”

ฟางเจ๋อที่อยู่ด้านข้างลอบแหวะในใจ ว้าว อาจารย์เซี่ยยังคงกล่าวคนอื่น ดิบเถื่อนด้วยหรือ...

เมื่อเดินมาถึงที่ดินดังกล่าว เซี่ยหลิงหย่าจึงเข้าใจ มิน่าละ ก่อนหน้านั้น อธิการบดีถึงบอกว่าไม่รีบร้อน ที่แท้พื้นดินที่ทางมหาวิทยาลัยซื้อมา บ้านหลังเดิมที่อยู่ในที่ดินยังไม่ถูกรื้อออก กำลังอยู่ในช่วงดำเนินการ

เมื่อเห็นอธิการบดีหมีมา ย่อมมีผู้รับผิดชอบการก่อสร้างมาทักทายเขา

เดิมทีการสร้างตึกหอพักของมหาวิทยาลัยนั้นแสนเรียบง่าย แค่อสร้างอาคารทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสเรียงต่อกันก็พอแล้ว ผู้เข้ามาทักทายแซ่ฉาง ไม่ทราบเช่นกันว่าความคิดของอธิการบดีหมีเปลี่ยนไปได้อย่างไร ถึงเริ่มอยากให้คุณมาดูขวงจู้แล้ว

เห็นคนข้าง ๆ นายจางเบื้องหน้าแล้วก็ยิ่งลอบถนอยใจ คนหนึ่งเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาดี น่าสงสัยว่าดูดีแค่ภายนอก อีกคนหนึ่งยิ่ง ‘ดี’ ขาพิการข้างหนึ่ง หากมีความสามารถจริง ทำไมแม่แต่ขาดตนเองกลับรักษาไว้ไม่ได้ละ

คุณฉางกระซิบบอกอธิการบดีหมี “อธิการบดีหมี สองท่านนี้เชื่อถือได้หรือ...”

อธิการบดีหมีตอบอย่างสุขุม “แน่นอนว่าเป็นผู้วิเศษ”

คุณฉางทราบว่าก่อนหน้านี้อธิการบดีหมีไม่ใช่คนเชื่อเรื่องมงาย จึงไม่คิดว่าที่เขาเปลี่ยนความคิดเป็นเพราะเลื่อมใสในผู้วิเศษ กลับคิดว่าคงไม่เคยเห็นเทคนิคต้มตุ๋นสินะ เพียงพริบตาก็ถูกหลอกแล้ว

“ไม่ใช่ครับ...แค่อายุน้อยเกินไปแล้ว” คุณฉางลั้งเล “ขาภิพิการด้วย”

อธิการบดีหมีเคร่งขรึม “นั่นเคยถามเรื่องนี้มาแล้ว สำนักของคุณฟางมีสิ่งหนึ่งเรียกว่า ‘หนึ่งปมด้อย’ เพราะความสามารถขัดแย้งกับธรรมชาติเกินไป เลยบั่นทอนวาสนาของตนเอง ผู้ทำอาชีพนี้ล้วนต้องเป็นพอม่าย แม่่ม่าย โดดเดี่ยว กำพร้า หรือพิการอย่างใดอย่างหนึ่ง นี่เป็นเครื่องพิสูจน์ความสามารถของเขา”

ประโยคนี้เซี่ยหลิงหย่าเป็นคนบอก อธิการบดีหมีคิดว่าอาจจะคุยโว

ยกย่องเล็กน้อย แต่ก็ยังอยู่บนพื้นฐานแห่งความเป็นจริงเช่นกัน

คุณฉางพยักหน้าอย่างกังขา กิ่งเชื้อกิ่งสงสัย เรื่องแบบนี้มีอยู่จริงหรือ
หนึ่งปมด้อยเนี่ยนะ?

ฟางเจ้อไม่ได้ยินพวกเขากระซิบกัน เพียงมองบ้านที่ยังมีอยู่แล้วทอด
ถอนใจ “ครอบครัวนี้โชคดีย้ายออกไปแล้ว ไม่อย่างนั้นจะยิ่งอนาถ”

“หมายความว่าไง” เชี่ยหลิงหยารับบทตัวประกอบเรียกความสนใจ

คุณฉางก็เสมอมมาเช่นกัน ระวังความตกตะลึงไว้ในใจไม่ให้เห็นออกมา

ฟางเจ้อตอบ “ครอบครัวนี้มีเคราะห์มากอย่างเลี่ยงไม่ได้ ต่อให้มีสมาชิก
ในครอบครัวมากขึ้นก็หยุดการสูญเสียมิได้”

คุณฉางโพล่งออกมา “คุณรู้ได้ยังไง”

ฟางเจ้อชี้บ้านเก่าๆ ที่ไม่มีใครอาศัยอยู่แล้วพลางกล่าว “คุณดูบ้าน
หลังนั้น สองข้างประตูใหญ่มีห้องแนวขวาง พัดหายนะเข้ามาเรื่อยๆ โคร่งสร้าง
อยู่เหนือเขายกศพ สมาชิกในบ้านอยู่อย่างไม่เป็นสุข”

แล้วค่อยหันมาพูดถึงหน้าประตูบ้าน “ไหนจะราวจับที่ติดไว้ในนอกประตู
ก็เหมือนเขากระดาดเงิน สถานที่แบบนี้จะไม่เกิดเหตุอะไรเลยได้ยังไง”

คุณฉางพึมพำว่า “ผมเคยได้ยินผู้อาศัยเก่าบอกว่าครอบครัวนี้ชะตาชีวิต
อนาถ ทุกๆ สองหรือสามปีมักต้องจัดงานศพ ปีก่อนแม่แต่สี่ตัวเลี้ยงในบ้าน
ยังถูกรถชนเลย”

“ควรย้ายออกตั้งนานแล้ว แต่ไม่ได้หมายความว่าสร้างบ้านแบบนี้แล้ว
คนในบ้านจะเป็นแบบนี้หรือจนครับ เพียงแต่เวลาเห็นสภาพเจ้าของบ้านแล้ว
ก็ไม่สุขกายสบายใจ สภาวะดวงก็ไม่ค่อยดี เหมือนผีซ้ำด้าพลอย...” ฟางเจ้อ
กล่าว “อีกอย่าง สภาวะเจ้าของบ้านก็สะท้อนอยู่บนตัวบ้านแล้ว น้ำท่วมขังใกล้
ประตูทั้งสองข้าง ลูกหลานใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก

“หากครอบครัวนี้หากมาปิดเป้าความอัปมงคลก็จะดีขึ้นมาก” ฟางเจ้อ
กล่าว หากเป็นเขาก็จะแนะนำให้ เป็นฝ่ายกำจัด จัดการต่อเนื่องกันเจ็ดวันไม่ให้
ใครทราบ ใช้ไก่ตัวผู้ปลุกเสกหน้าบ้านหลังบ้าน เพียงแต่ปัจจุบันนี้ไม่ค่อยมี
คนเชื่อเรื่องเหล่านี้แล้ว ไทหนเลยจะคิดเชิญคนมาดู

ฟางเจ้อพูดถึงบ้านหลังอื่นไปเรื่อยๆ อีกครู่หนึ่ง ล้วนมีความเป็นมา

ตรงกับที่คุณฉางทราบทั้งนั้น เดิมทีก็คล้อยตามแล้ว กอปรกับฟางเจ๋อพูดอย่าง มีเหตุผลสอดรับ พอร้อยเรียงเข้าด้วยกันก็น่าเชื่อถือ ดูไม่คล้ายเป็นการกุเรื่องขึ้น ชั่วขณะก็เกิดความเลื่อมใสอย่างสุดซึ้ง

ความจริงแล้วฟางเจ๋อไม่ถนัดสื่อสารกับ ‘ลูกค้า’ ไม่อย่างนั้นธุรกิจก่อนหน้านี้คงไม่ล้มเหลว นี่เป็นเชื้อเพลิงหยาบอกเขาเอาไว้ก่อนมาว่า เมื่อมาถึงแล้ว ให้วิจารณ์ฮวงจู้ยของพื้นที่โดยรอบก่อน จากนั้นถึงแม้ว่าคุณฉางไม่ทราบความเป็นมา เชื้อเพลิงหยาก็จะคิดหาทางให้พวกเขาไปสืบหาความจริง แบบนั้นแล้ว ก็จะได้ข้อสรุปยืนยันเอง เพียงแต่กลัวว่าอิการบตีหมีหรือคนแบบคุณฉางที่อยู่ข้างอิการบตีหมีจะยังหวาดระแวง ดังนั้นจึงต้องแสดงฝีมือก่อน

ดังนั้นเมื่อฟางเจ๋อพูดขึ้นอีกครั้ง คุณฉางก็หยิบสมุดอกออกมาบันทึกอย่าง ตั้งใจ

“ที่นี้ฮวงจู้ยไม่เลว ทางเดินกว้าง สายน้ำหันสู่ข้างหน้า ตึกหอพักไม่จำเป็นต้องทำให้มีเล่ห์เหลี่ยม ทั้งไม่ควรพุ่มเพื่อยเกินความจำเป็น พุ่มความคิดไปที่ทิศทางเปิดรับกับสถานที่จำพวกถนนหนทางหรือกำแพงก็พอแล้ว”

ฟางเจ๋อมองภาพรวมจากที่สูง กล่าวว่า “กำแพงข้างนอกสร้างเป็นทรงคันธนูโค้ง ทางเดินเชื่อมระหว่างประตูกับเขตมหาวิทยาลัยสร้างเป็นตัวอักษรซี (七) มีผลต่อบุคลิกกรของที่นี่ วันหน้าจะช่วยเพิ่มมูลค่า ก็จะทำให้มหาวิทยาลัย...อะแฮ่ม”

มหาวิทยาลัยแม้เป็นสถานที่ให้การศึกษา แต่หากไม่มีเงินก็ไม่มีอุปกรณ์ทันสมัยให้ใช้ และจะขยายการศึกษาระดับสูงไม่ได้ พื้นฐานทางเศรษฐกิจเป็นตัวกำหนดการปลูกสร้าง ดังนั้นแหล่งเงินทองจึงสำคัญมากเช่นกัน

ฟางเจ๋อแนะนำสองสามจุด ล้วนไม่จำเป็นต้องใช้สมองมาก แน่หนอว่าต่างจากซือฉางเสวียน หากเป็นสภาวะที่ซือฉางเสวียนออกแบบ ไม่แน่ว่าจะให้คุณย้ายสิ่งปลูกสร้างจากเดิมทิศเหนือไปยังทิศใต้ ไม่ใช่กลัวว่าถ้าแก่ใหญ่จะดำเนินการไม่ไหวหรอก แต่เชื้อเพลิงหยาก็ให้ฟางเจ๋อมานั้นถูกต้องแล้ว

ฟางเจ๋อให้บริการหลังการขายได้ดีเช่นกัน อธิบายเป็นต่อย่อยยี่สิบนาทีเต็ม บอกชัดเจนถึงสาเหตุและผลดีในการทำแบบนี้ รวมถึงต้องระวังอย่างไร ไม่ให้ปะทะ การกำหนดรายละเอียดส่วนนี้จำเป็นต้องระวังรอบคอบ

อธิการบดีที่มีรู้สึกคุ้นเกินกว่าคำจ้าง เมื่อตั้งใจฟังจบแล้วยังอยากขอบคุณ ฟางแจ๋อ จึงชวนเขากับเซียหลังหย่าไปกินอาหารด้วยกัน

“วันนี้เสียชื่อมีเรียนใหม่ เรียกเขามาด้วยสิ!” อธิการบดีหมัดถามแล้ว เสิรมอีก “คุณฟางกับเสี่ยวชื่อก็คงเป็นเพื่อนกันด้วยใช่ไหม”

ทุกคนล้วนรู้จักกัน กินข้าวร่วมกันย่อมไม่มีปัญหา เสี่ยวหลังหย่าจึงโทรหาซือฉางเสวียน เรียกเขาออกมาด้วย

...

อธิการบดีหมัดเลี้ยงที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งข้างมหาวิทยาลัย เปิดห้องส่วนตัว ห้องหนึ่ง ยังเรียกอาจารย์ที่ปรึกษาของเสี่ยวหลังหย่ากับซือฉางเสวียนมาด้วย เห็นได้ชัดว่าอยากให้เกียรติ

แท้จริงแล้วแม้ว่าเขาไม่เรียกมา ศาสตราจารย์จู่กับเซียฝานก็รู้ถึงความสามารถของลูกศิษย์อยู่แล้ว และปฏิบัติต่อพวกเขาดีมาก ทั้งคู่ด้วยต้องไปเขาแห่งโยวตูจึงขอลากิจช่วงหนึ่ง พวกเขายังถ่ายเอกสารบทเรียนกับเนื้อหาให้ทั้งคู่ได้เรียนชดเชย

เสี่ยวหลังหย่ากับซือฉางเสวียนนั่งข้างกัน ทั้งสองล้วนเป็นนักศึกษาปริญญาโท บรรลุนิติภาวะมานานแล้ว อธิการบดีหมัดจึงให้พวกเขาดื่มเหล้าอย่างไม่เกรงใจ ทั้งดื่มร่วมกับฟางแจ๋อเพื่อให้เกียรติด้วย

ฟางแจ๋อดื่มจนหน้าแดง กล่าวอย่างคลุมเครือ “พอสร้างบ้านเสร็จแล้ว ผมจะหาฤกษ์งามยามดี...ลงคานก็ประดับดาวจื่อเวยบนฟ้า เทพแห่งโชคลาภมาเยือน สวรรค์บันดาลเงินน้ำเข้าบ้าน ซ้ายพาความรุ่งเรืองมาสู่ลูกหลาน ขวานำพาเงินทองหลังไหล...”

อธิการบดีหมัดจ้องเขม็ง “ที่ไหน บ้านอะไร”

มีทั้งเงินทองเข้ามา มีทั้งเทพแห่งโชคลาภมาเยือน อธิการบดีหมัดได้ยืนแบบนี้ก็กลับความอยากรู้ไว้ไม่อยู่

เสี่ยวหลังหย่าคิดในใจ ยังเป็นบ้านที่ไหนได้อีก แน่หนอนว่าหมายถึงอาคารหลังเล็กที่กำลังก่อสร้างในอารามเป้าหยาง

ฟางแจ๋อกล่าวอย่างคล้ายร้องไห้คล้ายหัวเราะ “ฉันเรียนคาถามาเยอะขนาดนั้น ทำไมยังผมร่วงอีก ฉันท่องคาถาปลุกผมไม่เป็นชะด้วยสิ...”

เซียหลิงหย่า “??”

ฟางเจ้อ “ยากจัง คึกซาสต์ว์ทมิพีนี่โคตรยากเลย!”

คนดี ๆ คนหนึ่งดูท่าคงถูกความรู้เฉพาะทางบีบคั้นจน...เซียหลิงหย่าเห็น ฟางเจ้อพูดมากขึ้นเรื่อย ๆ ก็รีบห้ามเขาเอาไว้ “ฟางเจ้อ นายตี้มมากเกินไปแล้ว”

เดิมทีคนอื่นก็ไม่เข้าใจว่าสัสต์ว์ทมิพีคืออะไร คึกซาแล้วจะทำอะไรต่อ เพียงสนใจเรื่องที่เขามร้วง อธิการบดีหมีก็กล่าว “คุณฟางยังมรหนดกตา อยู่เลย ถึงมร้วงก็ไม่ส่งผลกระทบมาก แน่นอนว่ามร้งบอยขนาดนี้คงไม่เชื่อ เวลาแบบนี้ยังต้องเชื่อในวิทยาศาสตร์ ฉันจะแนะนำน้ำยาปลูกผมให้”

กล่าวพลางอธิการบดีหมีปล้นจ้องซือฉางเสวียนอีกครั้ง “เสี่ยวซือ เจ้านี่...”

เซียหลิงหย่ามองเขาทันที หมายความว่ายังไง เรียกศิษย์พี่ชื่อของ พวกเขาว่าเจ้านี่?

อธิการบดีหมี “...เมื่อกี้เจ้านี่ไม่ได้อยู่ในที่นี่?”

อ้อ...เจ้านี่ที่ว่าหมายถึงเทพซางลู่นั่นเอง

เซียหลิงหย่าลุกคิดขึ้นได้ในพริบตา เดี่ยวนะ เมื่อกี้ไม่ได้อยู่ในที่นี่หรือ ซือฉางเสวียนก็ชะงักไปเล็กน้อยเช่นกัน ผินหน้ามองแวบหนึ่ง เอาอีก แล้ว พอเทพซางลู่เห็นเซียหลิงหย่าก็เริ่มยกแขนพลางส่งเสียงฮึบ ๆ หนึ่งมือ อาหารผ่านไป ฝ่ามือก็ใกล้จะแตะโดนไหล่ของเซียหลิงหย่าแล้ว

ซือฉางเสวียนก็ตี้มเหล่าไปหลายแก้ว ประสาทสัมผัสไม่ได้รวดเร็วนัก คาดไม่ถึงว่าจะไม่สังเกตเห็น

“ไม่ใช่ครับ” ซือฉางเสวียนบิตมือของเทพซางลู่กลับมาซ้ำ ๆ ทันที กล่าวว่า “แขนนี้มีข้อต่อ เมื่อกี้ผมบิตเล่นแก้เบือ”

“อ้อ...งั้นหรือ” โชคดีว่าทุกคนลืมนตี้มกันจนเริ่มกรี้มแล้ว อธิการบดี หมีหยุดคิดสองวินาทีก็ยอมรับคำแก้ตัวนี้ ยังกล่าวติดตลกอีกด้วย “เสี่ยวซือ ดูลูขุมหนักแน่น ที่แท้ก็ชอบเล่นตุ๊กตา ฉันคิดว่าเป็นเครื่องประดับซะอีก”

ซือฉางเสวียน “...”

เขาอยากแย้งอยู่บ้าง แต่ไม่รู้ว่าจะควรแย้งอย่างไรดี

“นั่นสิ ผมเห็นว่าเสี่ยวเซียก็มิตัวหนึ่ง” ศาสตราจารย์จูกกล่าว “หลานสาว

ผมก็ชอบเล่นเหมือนกัน ที่บ้านมีตั้งสามตัวนะ เลื้อยไต่อย่างเก่งกว่าของคนอีก”

เขี่ยหลังหยาลูบหัวหลังถึง ไม่ได้รู้สึกขยาดหน้าแม่แต่น้อย ยอมรับอย่างใจกว้าง “ใช่แล้วครับ ผมก็ติดช้อฉางเสวียนมาถึงได้เริ่มเล่นตุ๊กตา”

ช้อฉางเสวียน “...”

ก็จริงไม่ใช่หรือ แรกเริ่มเป็นช้อฉางเสวียนเลี้ยงเทพซางลู่ก่อน ถึงเรียกความสนใจจากเขี่ยหลังหยาก็ได้

...

หลังกินอาหารเสร็จสิ้น เขี่ยหลังหย่า ช้อฉางเสวียน และฟางเจ้อ ก็เดินโซเซโอบไหล่กันกลับอารามเป้าหยาง เวลานี้ทุกคนแยกย้ายกันไปพักผ่อนแล้ว

ฟางเจ้อเข้าห้อง บอกพวกเขาว่าจะไปสั่งน้ำยาปลูกผมที่อธิการบดีหมีแนะนำ

เขี่ยหลังหย่ากับช้อฉางเสวียนประคองกันผลักประตูเข้าไป เมื่อนั่งลงบนเตียงแล้วก็เงยหน้ามองแวนหนึ่ง ในเวลาเดียวกันนั่นเอง มือของเทพซางลู่ก็ยกขึ้นมาอีกครั้ง

เขี่ยหลังหย่าเงยหน้ายิ้ม วางศีรษะซบไหล่ช้อฉางเสวียน

หัวหลังถึงที่อยู่อีกข้างกระวนกระวาย “เจ้านาย...”

เขี่ยหลังหย่าตาปริบ กำลังอยู่ในอาการวิงเวียน

หัวหลังถึงตะโกนขึ้นอีก “เกอ²! เกอ!”

เทพซางลู่ยังคงพึมพำ ด้วยเขี่ยหลังหย่ากำลังซบไหล่ช้อฉางเสวียน มือของมันจึงสัมผัสเขี่ยหลังหย่าได้โดยสมบูรณ์

“ผมเยอะขนาดนี้เขี่ยว!

“ดีมเหล่าแล้วเมฆขนาดนี้!

“ดีมเสร็จแล้วหน้าก็แดงอีก!”

หัวหลังถึง “...”

ช้อฉางเสวียนเห็นมือของเทพซางลู่วางอยู่บนศีรษะเขี่ยหลังหย่า ก็คว้ามันมาเก็บปลางทอดถอนใจ ยังคิดว่าติดแขนเทียมข้างหนึ่ง ถ้าเปลี่ยนเป็นศีรษะ

---

² แปลว่า พี่ชาย

หากไม่ทันระว่างก็อาจจะจับเชี่ยหลิงหย่าแล้ว...!

ชื่อฉางเสวียนคิดได้แบบนี้ก็ประคองใบหน้าเชี่ยหลิงหย่า

เชี่ยหลิงหย่ามองเขาด้วยตาปรือๆ แวบหนึ่ง ก่อนจะทำปากจู้ แล้วแตะลงบนริมฝีปากของเขาที่อยู่ใกล้เพียงเอื้อมจนมีเสียงดัง “จู้บ”

ชื่อฉางเสวียน “...”

ชื่อฉางเสวียนหนึ่งไปสองวินาที ก่อนจะกอดเชี่ยหลิงหย่าลงบนเตียงหันใดริมฝีปากแดงเรื่อของเชี่ยหลิงหย่าเผยออกเล็กน้อย ชื่อฉางเสวียนใช้ฝ่ามือประคองต้นคออีกฝ่าย อ้าปากสัมผัสสบนกลีบปากอย่างอ้อยอิ่งสักครู่ แล้วค่อยดูปลายลิ้นเล็กน้อยเพื่อลิ้มรสชาติ

“อ้อ...” เชี่ยหลิงหย่าครางเสียงซื้นจุมก ไม่ทราบเช่นกันว่าเคลิบเคลิ้มหรือต่อต้าน

ชื่อฉางเสวียนเกรงว่าเป็นผลจากฤทธิ์สุราพาให้แรงอารมณ์เพิ่มมากขึ้น ป้อนจุมพิตให้อย่างเร้าร้อน ภายในห้องอ้ออิ่งไปด้วยเสียงกามารมณ์คลุ่มเครือ

...

ฟางเจ้อเดินโงนงนออกมาจากห้อง ก้าวเข้ามาในห้องของเชี่ยหลิงหย่าที่เปิดประตูกว้าง “อาจารย์เชี่ยยืมเงินจ่ายก่อนได้ไหม บัญชีฉันไม่มีเงิน แถมธนาคารยัง...”

ชั่วพริบตา นั้น น้ำเสียงก็ขาดหายไป

ฟางเจ้อ “...”

บทที่ 84

ถูกผีเข้า

“บลหิบไม้แปดเปื้อนกาย ความตายไม่เป็นผลต่อชีวิต ภูผามีมือ หลุบตา
สามรอบ มังกรฟ้าที่ซ้ายมือข้าพเจ้า พยัคฆ์ขาวที่ขวามือข้าพเจ้า หงส์แดงที่
ด้านหน้าข้าพเจ้า เต่าดำที่ด้านหลังข้าพเจ้า หวยเทพสั่งห้ามน้ำล้างมลทิน เร่งรัด
ดูจรับัญชา!”

ฟางเจ๋อยกฝ่ามือชี้ตาพวงทองคาถาพวง นี่ต้องมีสิ่งสกปรกอะไรบังตา
เขาแน่นอน เขาถึงได้เห็นภาพนี้!

นี่จะต้องเป็นภาพลวงตาเปื้อนมลทินที่เกิดจากความเข้าใจผิดของเขา
ก่อนหน้านี้แน่นอน! เพียงพอนเหลือง เพียงพอนเหลืองตามกลับมาใช้หรือเปล่า!

ฟางเจ๋อก้มหน้าลงมองหาเพียงพอนเหลือง

กระทั่งเขี่ยหลังหย่าเห็นเขาแล้วก็ตาลีตาเหลือกไปปิดประตู ฟางเจ๋อถึง
ขบคิดอย่างสิ้นหวัง

นี่ไม่ใช่ภาพลวงตา สิ่งชั่วร้ายเข้ามาในอารามเข้าหางไม่ได้...

เขี่ยหลังหย่าอยู่ในสภาพกึ่งสร้างกึ่งเมา ด้านหนึ่งด้วยดีมเยอะเกินไป
จนวิงเวียน ด้านหนึ่งด้วยแตกตื่นที่คล้ายกับความแตกแล้ว

หลังปิดประตูสนิทแล้วก็ฟังประตูรูดนั่งบนพื้น ทบทวนแล้วก็ไม่ถูกต้อง
ไหนๆ อีกฝ่ายก็เห็นแล้ว ปิดประตูหนียังมีประโยชน์อะไรอีก ด้วยเหตุนี้เขาก็
เปิดประตูออกอีกครั้งและเอ่ยถาม “นายจะเข้ามาไหม”

ฟางเจ๋อ “...”

เขายังอยู่ในอาการเหม่อลอย

ชื่อฉางเสวียนเรียกเซี่ยหลิงหย่าเสียงหนึ่ง เซี่ยหลิงหย่าถึงคิดได้ว่าคืนนี้คงคุยไม่ไหว เขามั่นเกินไป ด้วยเหตุนี้ก็สายศีรษะแล้วเปลี่ยนใจอีกครั้ง “อย่าเพิ่งเข้ามาดีกว่า นายกลับไปนอนเถอะ พรุ่งนี้ฉันค่อยไปคุยกับนาย”

ฟางเจ้อเดินกลับห้องอย่างวิญญานหลุดลอย ได้ยินเสียงเซี่ยหลิงหย่าปิดประตูห้อง ตามมาด้วยเสียงกระโดดกลับขึ้นเตียง ก็ตระหนักได้ว่าหลังความแตกแล้ว สองคนนี้ก็ไม่ได้คิดหลีกเลี่ยงแต่อย่างใด มิหนำซ้ำยังนอนต่อ...

...

เช้าวันถัดมาหลังเซี่ยหลิงหย่าตื่นแล้วพบว่าตนนอนเหยียดแข็งเหยียดขา เขาดึงมือกลับมาจากหน้าอกชื่อฉางเสวียน ก่อนจะลุกขึ้นนั่งรูปไบหน้า เรื่องที่เกิดขึ้นก่อนนอนเมื่อคืนแวบเข้ามาในสมองอย่างรวดเร็ว

“...นี่” เซี่ยหลิงหย่าสะกิดชื่อฉางเสวียน “เมื่อคืนฟางเจ้อมาเห็นเราสองคนเข้าใช้ไหม”

ชื่อฉางเสวียนลืมตา “อืม”

เซี่ยหลิงหย่า “...”

เขาพูดไม่ออกแล้ว สุราเป็นเหตุให้ขาดสติจริง ๆ รุ่ม ๆ ก็เปิดตัวอย่างเหนือความคาดหมาย เดิมที่เขาตั้งใจว่าจะบอกไปก่อน เมื่อคืนสมองคล้ายกรอกด้วยของเหลวข้น กั้นบังหัวใจทราบดีว่าไม่ควรแต่กลับตอบสนองได้ไม่มากนักตอนนี้แม้คิดจะสบถว่า ‘เวรเอ๊ย’ สักคำก็ไม่มีอารมณ์แล้ว

เซี่ยหลิงหย่ายังจำที่ตนบอกกับฟางเจ้อว่าจะคุยด้วยได้ ด้วยเหตุนี้จึงลุกจากเตียงไปล้างหน้าบ้วนปาก

หลิวหลิงถงกล่าวอย่างน่าสงสาร “เมื่อคืนผมอยากเตือนเจ้านาย...”

เซี่ยหลิงหย่าทบทวนอย่างละเอียด คล้ายกับจำได้ร่าง ๆ ว่าตอนนั้นหลิวหลิงถงเรียกเขา แต่เขาเมาจนไม่ได้สนใจนะสิ “ไม่เป็นไร ๆ ไม่ใช่ความผิดนาย ฟางเจ้ออายุตั้งขนาดนี้แล้ว ความจริงบางอย่างก็ควรบอกให้เขารู้”

ตอนที่เซี่ยหลิงหย่าไปหาฟางเจ้อ อีกฝ่ายกำลังดื่มยาบำรุงที่ให้กวนเฉา เคี้ยวให้อย่างใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ให้กวนเฉายังแปลกใจอยู่เลย ทำไมครั้งนี้ฟางเจ้อไม่ตะโกนว่าดื่มบำรุง

จนใกล้จะกระอักเลือดแล้ว

เมื่อเห็นเซี่ยหลิงหย่า ฟางเจ้อก็เกือบสำลัก ใ้ท่กวนเฉาถือถ้วยไว้มัน
“อย่าพ่นทิ้ง! แพงมากนะ!”

“แฉ็ก ๆ...” ฟางเจ้อสำลักไอสองเสียง กุฏิก็จอต้มยาที่เหลือจนหมด
“ระ...เราไปคุยกันส่วนตัวดีกว่า”

เซี่ยหลิงหย่าคิด “ไม่ต้องแล้ว ในเมื่อหมอใ้ท่กวนเฉา ั้งนี้ก็คุยทีเดียวน
ไปเลย”

อย่างไรก็เป็นคนในหน่วยงานเดียวกัน ไม่ควรคุยกับคนนี้ แต่ไปคุยกับ
คนนั้น หากใ้ท่กวนเฉาไม่อยู่ก็อีกเรื่องหนึ่ง ทีหลังทราบแล้วนึกถึงเหตุการณ์
ตอนนั้นจะคิดอย่างไร

อีกอย่าง เซี่ยหลิงหย่าไม่เคยเปิดตัวมาก่อน แม้แต่ความรักก็ยังไม่เคยมี
เพียงคิดว่าหากเรียกรวมตัวทุกคนเพื่อประกาศความสัมพันธ์ก็ออกจะน่าขำ
เล็กน้อย จึงถือโอกาสพบพวกเขาสองคนก็บอกก่อนแล้วกัน

ใ้ท่กวนเฉาพยักหน้า ไม่ได้สนใจว่าเขาจะบอกอะไร ชี้ถ้วยพลางกล่าว
“เหลืออีกคำเธอดื่มใ้เกลี้ยง”

ฟางเจ้อลนลานเกินทน คว่าถ้วยยาดื่มจนเกลี้ยงแล้วส่งคืนใ้ท่กวนเฉา
เซี่ยหลิงหย่า “เฮ้อ สิ่งที่น่ายเห็นนะเป็นความจริง ก่อนหน้านี้ไม่นาน
ตอนที่ฉันกับซือฉางเสวียนไปเมืองเอกใ้ตักกลงอยู่ด้วยกันแล้ว”

ฟางเจ้อ “...”

ใ้ท่กวนเฉา “พวกเธอก็อยู่ด้วยกันตลอดไม่ใช่หรอ ไปไหนล้วนตัวติดกัน
เป็นเงา”

เซี่ยหลิงหย่า “ผมหมายถึงคบเป็นแฟนกันนะ”

ถ้วยในมือของใ้ท่กวนเฉาตกกระแทกพื้น แดกเป็นแปดเสียง “???”

เซี่ยหลิงหย่าสร้างท่าทำไม่สะทกสะท้าน ทั้งสร้างมีประสบการณ์โชกโชน
“ตกใจอะไรกัน ช่วงนี้พวกเราก็บอกใ้มาตลอดไม่ใช่หรอ ทุกคนจะได้เตรียมใจ
ใ้พร้อมงั้ล่ะ”

ใ้ท่กวนเฉาแทบกระอักเลือด หยิบแก้วน้ำชารินยาบารุงใ้ตนเองแก้วหนึ่ง
แล้วดื่มอึก ๆ จนเกลี้ยง “...เธอ...เธอไม่ได้ล้อเล่นจริง ๆ เหรอ”

เขาคิดว่าเซี่ยหลิงหยารถไฟแล่นออกจากปากอีกแล้ว ครั้นเห็นสีหน้าของ ฟางเจ้อก็คิดว่าไม่ถูกต้อง เกรงว่ามีความนัยอื่นอยู่จริง ๆ

แต่เจ้าเด็กนี้อ่างอะไร ช่วงก่อนหน้านี้เขาออกไปกับทุกคนอย่างนั้นหรือ คำพูดเพื่อเจ้าเหล่านั้นนั่นนะ?

ไท่กวนเฉารีบไม่ได้มากที่สุด ที่เคยหยอกล้อต่อนแรกนั้นเพราะเขาไม่เชื่อ โดยเด็ดขาด คิดว่าเซี่ยหลิงหยากับซือฉางเสวียนเป็นเพื่อนร่วมต่อสู้ที่สนิทสนม กันโดยไม่มีข้อกังขา นี่เป็นการหักมุมที่กะทันหันเกินไปแล้ว

ฟางเจ้อก็กล่าวเสียงอ่อนเช่นกัน “เพราะอะไรละ...”

ในสายตาเขาเห็นว่าเซี่ยหลิงหย่าเป็นชายแท้ เขาเล่นกับเซี่ยหลิงหยามา ตั้งแต่เด็ก ยังจำได้ว่าสมัยนั้นเซี่ยหลิงหยายังแกล้งให้เด็กผู้หญิงมาชอบ ไม่เคย แสดงออกแม้แต่น้อยว่าไม่ชอบผู้หญิง

แต่ไม่ว่าฟางเจ้อหรือไท่กวนเฉาล้วนนับว่ามีประสบการณ์ความรู้กว้างขวาง ไม่มีความเห็นอะไรต่อธรรมเนียมความชอบของผู้อื่น โดยเฉพาะผู้อื่นที่ว่าหมายถึง เซี่ยหลิงหยากับซือฉางเสวียนด้วยแล้ว พวกเขาเพียงประหลาดใจที่การคาดการณ์ ของตนผิดพลาด ไม่ทราบว่าจะสองคนนี้พัฒนาความสัมพันธ์ภายใต้สายตาของ ทุกคนได้อย่างไร น่าตกตะลึงเหลือเกิน

“เรื่องแบบนี้ขึ้นแล้วละเอียดย พวกนายก็จะหาว่าฉันอวดแพน แต่ถ้าไม่ แล้วละเอียดย คนโสดจะเข้าใจได้ยังไง” เซี่ยหลิงหยากลุ่มใจ “ไม่อย่างนั้นพวกนาย ก็คิดเสียว่าคนเก่งคนหนึ่งยินดีที่จะคบกับคนเก่งอีกคนแล้วกัน จะได้สร้างสรรค ลิ่งมหัศจรรย์มากกว่านี้”

ฟางเจ้อกับไท่กวนเฉา “...”

เซี่ยหลิงหย่าสร้างไม่รู้ไม่ชี้ “ถ้าพวกนายยังคิดไม่ตก จะคุยกับคนอื่น ก็ได้ ลองปรึกษากันดู ส่วนเลี้ยวเลียงนั้นเว้นไว้ก่อน จิตใจเขาชื่อตรงเกินไป ไว้ฉันจะบอกเขาเองวันหลัง”

ฟางเจ้อ “...”

“ฉันไม่บอก เธอจะบอกก็บอกเองเถอะ แค่เปิดตัวยังชี้เกี้ยวจื่อ?” สีหน้า ของไท่กวนเฉาคลายเหมือนลอยเล็กน้อย ก่อนจะรีบยาบ่ารุงตี๋มอีกแก้วหนึ่งเพื่อ ระบายความตกใจ เขาไม่อาจจินตนาการภาพตัวเองลากเลี้ยวเลียงหรือจางเต้าถึง

มาบอกว่า ‘ศิษย์พี่ทั้งสองคนของพวกเขาเจอกัน เรามาคุยกันเถอะ’ ได้เลย
อย่างมากคงถูกหาว่าปล่อยข่าวลือละมั้ง

เซี่ยหลิงหย่าไม่คาดคิดว่าจะถูกเขาอ่านความคิดออก ตนไม่อยากเอิกเกริก
ไปบอกทีละคนเรื่องที่คบกับศิษย์พี่ เพียงหัวเราะแห้ง ๆ สองเสียง “ไม่บอก
ก็ไม่บอก ถ้าไม่มีอะไรฉันจะไปวาดยันต์แล้ว”

ขณะที่เซี่ยหลิงหย่าหมุนตัวเดินออกไปก็เห็นจางเต๋อถึงเข้ามาพอดี เขา
ทักทายเซี่ยหลิงหย่าสักครู่ คั่นเห็นฟางเจ้อกับไ่ท์กวนเฉาอยู่ในสภาพนั่งค้ำ
ก็เอ่ยถาม “มีอะไรหรือ อาจารย์เซี่ยว่าอะไร”

ฟางเจ้อกับไ่ท์กวนเฉาแสดงสีหน้าคล้ายอยากพูดแต่ก็ยั้งไว้...

...

อารามเป้าหยางคนไม่มากก็จริง แต่คำนวณเวลาที่เรื่องนี้จะกระจายออก
ไปแล้ว คงต้องใช้เวลามากกว่าทุกคนจะทราบ เซี่ยหลิงหย่ายังไตร่ตรอง
ว่าจะบอกเรื่องนี้กับคุณลุงและพ่อของเขาอย่างไร

ชื่อฉางเสวียนกลับไม่มีอะไรต้องเป็นกังวล พ่อแม่เขาล้วนเป็นนักพรต
แม้ว่าเป็นนักพรตฆราวาส แต่ไม่ได้ยึดหลักให้กำเนิดลูกชายสั่งสอนลูกสาว
เหมือนพ่อแม่คนอื่น ๆ ในด้านเส้นทางอินหยางกลับยิ่งมีความคิดความอ่าน
ปรุปรอง หากอ้างอิงจากที่เขารู้จักพ่อแม่แล้ว แม้ในครอบครัวไม่เคยมีตัวอย่าง
มาก่อน แต่ก็ทราบแก่ใจว่าไม่ได้คุยยากขนาดนั้น

“บอกตามตรง เรื่องของเราเป็นเพราะฟางเจ้อเป็นตัวเร่ง เดิมทีผมไม่ได้
วางแผนว่าจะบอกที่บ้านตอนนี้” เซี่ยหลิงหย่านั่งหน้าเคาน์เตอร์ที่คลินิก กล่าว
กับไ่ท์กวนเฉา

ไ่ท์กวนเฉา “...”

เซี่ยหลิงหย่า “เมื่อวานพวกเราโอบไหล่กัน หลิวบัวเหอเห็นแล้วยังทักว่า
เราสนิทกันดีจริง ๆ ผมเลยคิดว่าจะถือโอกาสบอกเขาซะเลย แต่เขาก็เดินไป
ก่อน น่าเสียดาย ๆ”

ไ่ท์กวนเฉา “...”

ไ่ท์กวนเฉากล่าวอย่างสิ้นหวัง “เธอปล่อยพวกเราไปได้ไหม นี่เป็นความ
ผิดของฟางเจ้อ เป็นฟางเจ้อที่ดันไปรู้ความสัมพันธ์ของพวกเขาสองคนเข้า แล้ว

ทำไมเธอต้องดึงฉันเข้าไปเกี่ยวกับ! ถ้าเธอไม่เข้าใจอะไรก็ขอความช่วยเหลือจากโลกออนไลน์สิ บอกฉันแล้วมีประโยชน์อะไร”

ฟางเจ้อ “...”

เนื่องด้วยตอนนั้นในอารามมีเพียงพวกเขาสองคนเท่านั้นที่รู้ถึงความสัมพันธ์ของสองคนนี้ จึงถูกเชื้อหลิงหย่าเห็นเป็นสายด่วนให้คำปรึกษา สวรรค์ย่อมรู้ดีว่าพวกเขาทั้งสองไม่เคยชอบเพศเดียวกันมาก่อน

เชื้อหลิงหย่า “อาจารย์ปู่ คุณพยายามแสดงสีหน้ามีความสุขเมื่อได้ช่วยเหลือคนอื่นหน่อยไม่ได้เหรอ”

“อย่าเรียกฉันว่าอาจารย์ปู่ เธอเป็นอาจารย์ของฉัน ตกกลางไหม” ไ้ท่กวนเฉาแขวะ “ฉันว่าวันนั้นเธอทำให้พวกเราสองคนตกใจซะอยู่หมัด!”

แม้ว่าในที่สุดเขาก็ได้ยินเชื้อหลิงหย่าเรียกตนว่าอาจารย์ปู่สมตั้งใจหวังแล้ว นับจากฝั่งซื่อฉางเสวียน เชื้อหลิงหย่ายังคงหนีลำดับอาวุธปืนไม่พ้น แต่เขากลับไม่ได้ดีใจเลยแม้แต่น้อย...

“นั่นเป็นเพราะฟางเจ้อเห็นเหตุการณ์แล้ว จะให้ปฏิเสธได้ยังไง” เชื้อหลิงหย่าอธิบาย “ผมทำแบบนี้เพราะเห็นแก่ความรับผิดชอบของคน”

ไ้ท่กวนเฉาอยากแค้นหัวเราะเสียจริง

ทันใดนั้นประตูใหญ่ก็ถูกผลักออก ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งกุกุ๊กจ้อเข้ามา กล่าวกับไ้ท่กวนเฉา “คุณคือหมอไห้ไซ้ไหมครับ อยากให้คุณช่วยดูอาการให้คนป่วยหน่อย!”

ตอนนี้ไ้ท่กวนเฉาพอจะมีชื่อเสียงเล็กๆ น้อยๆ ในเมืองหนิวหยางแล้ว เขาเห็นว่าชายผู้นี้รับร้อนจนเหงื่อเต็มหน้า กล่าววาคนป่วยอาการสาหัสก็รีบลุกขึ้นกล่าว “อาการเป็นยังไง คนป่วยอยู่ที่ไหน”

“สมองของน้องชายผมมีปัญหาล!” ชายคนนั้นก้ลั่นใจกล่าวออกมา “หมอที่โรงพยาบาลบอกว่าต้องนอนโรงพยาบาล พออาการกำเริบก็ฉีดยาระงับประสาท แต่คนปกติดีคนหนึ่ง แ่่ออกไปเที่ยวมาก็ป่วยแล้ว อันที่จริงผมไม่ได้เต็มใจนัก ได้ยินว่าคุณมีฝีมือรักษาเคลสยากๆ มานักต่อนักแล้วจึงลองพามาดู ตอนนี้อยู่บนรถ”

“ไม่ใช่ว่าผมรักษาผู้ป่วยทางจิตได้ทุกรายนะครับ ผมทำได้เพียงตรวจ

ซีพจรดูก่อน ถ้าในความเป็นจริงรักษาไม่ไหว ส่งตัวไปโรงพยาบาลต่างหาก ถึงจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดแล้ว” ให้กวนเฉกกล่าวอย่างจริงจัง “อาการป่วยทางจิตไม่เหมือนอาการของโรคทั่วไป กำเริบขึ้นมาอาจจะทำร้ายตัวเอง ลามไปจนถึงครอบครัว หรือคนผ่านไปผ่านมาที่ไม่รู้โอ้โฮหน้อไหนได้ ดังนั้นการส่งไปโรงพยาบาลให้บุคคลเฉพาะทางคอยดูแลรักษาถึงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด”

ชายผู้นั้นแค่นใจ “...ครับ พ่อแม่ผมถูกเขาปลักลัมมาแล้วครั้งหนึ่ง ตอนนั้นเลยไม่ได้มาด้วยกัน คุณคือความหวังสุดท้ายแล้ว แฮ่อ”

“งั้นเชียยหลังหย่า เธอมากับฉัน เพื่อว่าผู้ป่วยจะอาละวาดได้ตลอดเวลา” ให้กวนเฉกมองสภาพร่างกายของชายผู้นี้ก็ทราบแล้ว น้องชายเขาขอเพียงไม่ใช่ไม่สมประกอบมาตั้งแต่เกิด สภาพร่างกายก็คงไม่ไกลจากนี้ ระวังไว้ก่อนยอมดีกว่า

เชียยหลังหย่าคล้อยตาม ออกไปนอกคลินิกด้วยกันกับเขา แล้วหยุดข้างรถเก๋งที่จอดไว้ปากซอย รอชายผู้นั้นเปิดประตูออกก็เห็นชายอีกคนที่หน้าตาคล้ายคลึงกับเขามากกำลังจ้องที่นั่นข้างหน้าอย่างไร้ความรู้สึก ชายผู้นั้นเรียกน้องชายลงมา น้องชายเขาก็พลันถลันออกมาข้างนอก

โชคดีว่าทุกคนเตรียมพร้อมไว้แล้ว ช่วยกันกดตัวผู้ป่วยคนละไม้คนละมือแล้วพาเข้าไปในคลินิก

ชายผู้นั้นแนะนำตัวว่าชื่อเหลียงเย่า น้องชายเขาชื่อเหลียงกวง ทั้งสองทำงานที่โรงซ่อมรถ แม้ไม่ได้แข็งแรงกำยำเป็นพิเศษ แต่ยังมีพละกำลังอยู่บ้าง โดยเฉพาะเหลียงกวงที่เวลาอาการกำเริบ ชายวัยบรรลุนิติภาวะสามคนกดเขาไว้ก็ยังไม่อยู่เช่นกัน

หลังลากผู้ป่วยไปถึงคลินิกแล้ว เหลียงกวงก็ปล้นทั้งร้องให้ทั้งหัวเราะออกมา สองอารมณณ์ผสมเข้าด้วยกันแลดูพิสดารอย่างยิ่ง ทั้งยังเริ่มร้องเพลงนิ้วจิบเข้าหากันเหมือนดอกกล้วยไม้ “คะนึงหาอวี๋หลานงามในวสันตฤดู ภูฎานานาแตกหน่อทุกหนแห่ง ต้นหลิวตั้งหมอกควัน สามีฉันเป็นแขกอยู่แดนไกล แต่งตัวประกินโฉมไฉริ้ไร้เรียวแรง!...”

¹ เนื้อเพลง *สี่ฤดูคะนึงหา* (四季相思) ร้องโดยจิวซีฟาง (鞠秀芳)

เขาทำหน้าที่เขียนมอขาย ร้องเพลงไปพลาง ยังใช้ปลายนิ้วจับจอนผมไปพลาง คล้ายกำลังลูบผมยาวที่ไม่มีมืออยู่จริง เพราะพวกเขาสองพี่น้องล้วนตัดผมสั้นยาวแค่นิ้วเดียว

เสียงในลำคอถูกบีบจนเล็ก พาให้คนฟังชนลุกไปพักหนึ่ง

ไ่ท่กวนเฉาถาม “เขา...เป็นแบบนี้ตลอดเลยหรือ”

เหลียงเย่าตอบอย่างเหม่อลอย “ใช่ครับ บางครั้งก็ตีผม บางครั้งก็ร้องเพลงแบบนี้ แต่ร้องไม่เหมือนกันเลยสักครั้ง”

ไ่ท่กวนเฉาโพล่งขึ้น “พวกคุณเป็นคนที่นี่หรือเปล่า”

เหลียงเย่าพยักหน้า “ครับ แต่ฝ่ายพ่อมาจากทางตอนใต้”

งั้นก็เป็นกรอพยพภายในในมณฑล ไ่ท่กวนเฉาลูบไรขนขึ้นเหงื่อที่ลูกขนตามร่างกายสักครู่ มองเหลียงเย่าที่ยังคงไม่รู้สึกรู้ว่ามิอะไรผิดปกติ ก่อนจะเอ่ยขึ้นอย่างกลั่นไม่อยู่ “ที่ผ่านมาคุณคงไม่เคยได้ยินเพลงที่เขาร้องสินะ ทำนองที่เขาร้องเห็นชัดว่ามาจากพื้นที่หนึ่งในอู่ซ่าน ลำเนียงก็เป็นเอกลักษณ์ของอู่ซ่านไม่ผิดเพี้ยน...”

เหลียงเย่าตกใจ “คุณหมอ คุณหมายความว่ายังไง”

ไ่ท่กวนเฉาชี้เขาพลางกล่าว “คุณไม่รู้สึกรู้จริงๆ หรือว่าสีหน้าอกกับกิริยาเขาเหมือนกับผู้หญิง? เมื่อก่อนน้องชายคุณเป็นแบบนี้หรือ”

“ไม่ใช่แบบนี้ แต่...แต่ว่าสมองเขามีปัญหาละ” เหลียงเย่ายังคงปฏิเสธความเป็นไปได้ที่ไ่ท่กวนเฉาพยายามจะโน้มน้าว

ไ่ท่กวนเฉาถอนหายใจยาวเหยียด “ต่อให้มีปัญหา ก็เป็นไปไม่ได้ที่แม่แต่ลำเนียงยังเปลี่ยนตามไปด้วย ตกลงว่าน้องชายคุณเปลี่ยนเป็นแบบนี้ได้อย่างไร”

เหลียงเย่ากล่าวด้วยความสับสน “ผมคิดว่าเลียนแบบมาจากโทรทัศน์ชั่วคราวรีบตากก็ปลุกความสามารถพิเศษในตัวให้ตื่นขึ้นมา” เขาเชื่อมโยงกับหลักการทางวิทยาศาสตร์ที่ตนคาดการณ์ “อีกอย่าง เขายังเลียนสำเนียงอื่นๆ ได้ด้วย”

เซี่ยหลิงหยากับฟางเจ้อที่อยู่ด้านข้างแทบสำลัก ต่างคิดว่าทำไม่ได้แล้ว “คุณเล่ามาก่อนดีกว่าว่าเกิดอะไรขึ้น!”

เหลียงเย่ารีบเล่าว่า “วันนั้นผมไม่อยู่ในเหตุการณ์ด้วย ได้ยินว่าน้องชายผมกับแฟนไปทำอาหารปิกนิกบนเขา ตอนที่เขาไปเก็บฟืนไม่ยอมพกเดินอ้อม บวก

กับคงอยากโสร่งต่อหน้าแฟนสาว จึงกระโดดข้ามเนินดินหลุมศพไปที่ละหลุม...”

ทั้งสามคน “...”

“กระโดดไปสองสามรอบก็สิ้นลม กลับมาก็เป็นแบบนี้แล้ว ส่วนแฟนสาวก็เลิกกันแล้ว” เหลียงเย่ากล่าวอย่างสิ้นหวัง “หมอให้ใครรับ หรือว่านี่ไม่ใช่ลี้มจนสมองทำงานผิดปกติ”

ยามนี้เหลียงกวงก็หยุดร้องเพลงนั้น พักครู่หนึ่งก็เริ่มร้องเพลงอีก คราวนี้เปลี่ยนไปเป็นสำเนียงอื่น “นับแต่ตำซิงเป็นหนึ่งในเดียวกับไต้ผิง คินนี้หญิงสาวปรารถนาหาสามี มารดาท่านช่างหลงๆ ลี้มๆ...”

ไต้กวนเฉาชี้เขาพลางกล่าวขึ้น “คุณเหลียง คุณคิดว่าทำทางแบบนี้แค่สมองมีปัญหาจริงหรือ”

เหลียงเย่าคิดแบบนี้จากใจจริง ทว่าก็ถูกถามจนความเชื่อมั่นสั่นคลอนแล้ว “หมอให้ ฉันคุณบอกมาสิครับว่าตกลงเป็นอะไรกันแน่ หรือว่าถูกผีเข้า?”

พอเขากล่าวจบก็เงิบไป เพียงรู้สึกว่าคุณคล้ายมีความคิดนี้ตั้งแต่เนิ่นๆ แล้ว เพียงแต่ไม่กล้าคิดต่อ

“คุณเป็นหมอนะ...” เหลียงเย่ายังคงพิมพ์อย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก

“ฉันคุณก็ปรึกษาเขาแทนละกัน เขาเป็นนักพรต” ไต้กวนเฉาชี้เขี่ยหลังหย่า “มาเยี่ยมจากอารามเป้าหยางข้างหน้า”

เหลียงเย่า “...”

เขี่ยหลังหย่า “...” ผมไม่ใช่สักหน่อย!

เหลียงเย่าก็ไม่มีทางเลือกแล้วเช่นกัน ถามว่า “หากไปหาท่านนี้แล้วจะรักษาได้ไหมครับ”

ไต้กวนเฉาตอบ “ถ้าคุณเต็มใจก็ลองดู ไม่มีใครกล้ามั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์หรอก แต่ก็เป็นไปได้สูง”

เหลียงเย่านึกถึงชะตากรรมอันขมขื่นของน้องชายตลอดหลายวันนี้ หากไม่ลองดูก็คงต้องส่งไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลแล้วจริงๆ เขาเคยเห็นสภาพภายใน

---

² เนื้อเพลง มารดาท่านช่างหลงๆ ลี้มๆ (妈妈娘好糊涂) เป็นเพลงพื้นบ้านสมัยราชวงศ์ชิง ตัวบทเพลงเล่าถึงหญิงสาวคนหนึ่งบ่นมารดาที่ไม่สนใจตนซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้ว ไม่เข้าใจความรีบร้อนของตนที่ต้องการหาสามี

โรงพยาบาลมาก่อน โรงพยาบาลที่ฐานะครอบครัวอย่างเขาจ่ายไต้หวันแม้แต่ห้องเดี่ยวยังไม่มี อีกร่างก็ไม่รู้ด้วยว่าเมื่อไรถึงจะดีขึ้น

เหลียงเย่าสองจิตสองใจ “ลองยังไม่”

“ถ้าคุณอยากลองจริง ๆ ฉันผมก็รับรองได้ว่าจะไม่ใช้วิธีการที่รุนแรงเกินกว่าเหตุแน่นอน” เชี่ยวหลิงหย่าถามความเห็นจากเขาก่อน เมื่อได้รับคำตอบที่แน่นอนแล้ว ถึงค่อยยกแขนเสื้อขึ้น “มา อาจารย์ปู่ช่วยคัมครองผมด้วย”

ไ่กวนเฉาแอบกลอกตาเสียบ ๆ

...

อาการของเหลียงกวงบ่งบอกชัดเจนว่าถูกผีเข้า หรือเรียกว่าผีสิงร่าง ถูกภูตผีชั่วร้ายครอบงำเข้าแล้ว หากแต่ต่างจากอาการถูกผีเข้าทั่วไป ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ได้ยั่วโทษภูตผีแค่ตนเดียว

“เรามาคูยกันหน้อยดีไหม ฉันรู้ว่าพวกแกได้ยีน” เชี่ยวหลิงหย่ามองเหลียงกวง

เหลียงกวงลูบแก้มตนเองอย่างไม่ยี่หระ ทั้งไม่สนใจเชี่ยวชาญด้วย นี่เป็นเรื่องปกติ ภูตผีจำนวนมากอารมณ์ร้ายไม่มากก็น้อย ภูตผีประเภทที่เจ้าคิดเจ้าแค้นเป็นแบบนี้โดยเฉพาะ เมื่อเผชิญหน้ากับมนุษย์ก็ไม่แสดงความเกรงใจแต่อย่างใด

“ได้” ฉันเปลี่ยนวิธีคุยแล้วกัน” เชี่ยวหลิงหย่าพิจารณาถึงความรับผิดชอบของเหลียงเย่า จึงใช้ศาสตร์จู้โหยวแก้ไขปัญหา บรรดาบุพพาทจารย์ของอารามเป้าหยางเดินทางไปทั่วยุทธภพ เคยพบตัวอย่างแบบนี้มาไม่น้อย เชี่ยวหลิงหย่าเพิ่งเข้าวงการได้ไม่นาน แต่ตัวอย่างหลายกรณีนำมาศึกษาอ้างอิงได้

โชคดีว่าอาการของเหลียงกวงกำเริบขึ้นพอดี เชี่ยวหลิงหย่าตะโกนบอกไ่กวนเฉากับฟางเจ้อ “อาจารย์ปู่ คุณกับฟางเจ้อกดประตูดี้กับเมืองผีมือซ้าย เหลียงเย่ากับผมจะกดมือขวา”

เหลียงเย่าแสดงสีหน้าที่อยากร้องไห้แต่ร้องไม่ออก เชี่ยวหลิงหย่าเห็นแล้วก็หมดคำพูด “ผมเปลี่ยนวิธีพูด โอเคไหม กดจุดดำหลัง³ กับจุดเฉิงเจียง⁴”

³ ตำแหน่งที่อยู่ตรงข้อมือติดกับฝ่ามือ

⁴ ตำแหน่งที่อยู่ตรงกลางคาง เป็นที่รองรับน้ำลายที่ไหลออกจากปาก

ให้กวนเฉาเพื่อปลอมโยนผู้เป็นญาติ จึงกตกลางฝ่ามือกับบริเวณใต้ปากของเหลียงกวงสองแห่ง พลังอธิบายนี่ทำให้เขาฟังว่าทางแพทย์แผนจีนเรียกตำแหน่งฝังเข็มสองจุดนี้ว่าประตูผีและเมืองผี เพราะคนโบราณเชื่อว่าอาการป่วยทางจิตล้วนเป็นผีสิงเหวดตาก่อกวน สรุพออกมาได้เป็นตำแหน่งฝังเข็มเหล่านี้ เมื่อกดแล้วทำให้ผู้ป่วยสงบลงได้ รวมถึงส่งผลต่อผู้ป่วยด้วย

ศาสตราจารย์หวยเวินที่เชื่อมโยงกับวิชาแพทย์ สมัยโบราณแม่มดกับหมอรวมเป็นหนึ่ง แนวคิดของพวกเขาเชื่อว่า การกดตำแหน่งประตูผีกับเมืองผีก็เพื่อควบคุมอาการผีเข้าหรือผีสิงร่าง ไม่ให้มันก่อกวนหรือหาทางหลบหนีไปได้

เวลานี้เหลียงกวงก็แสดงสีหน้าเจ็บปวด เริ่มมีเหงื่อซึมออกมาจากร่างกาย ชั่วพริบตาเสื้อผ้าก็เปียกชุ่มแล้ว ทว่าร่างกายไม่อาจขยับ ทำได้เพียงอ้าปากกันต่า ทั้งยังด่าด้วยถ้อยคำหยาบคายมาก

เชี่ยหลิงหยยาแสร้งหูทวนลม ก่อนใช้มือข้างหนึ่งหยิบเข็มเงินของให้กวนเฉาปักกลางจุดเจียนจิง⁵ ทั้งสองข้างของเหลียงกวง การเคลื่อนไหวรวดเร็วอย่างยิ่ง เหลียงกวงเปลี่ยนเป็นเสียงร้องนำเวทนาทันใด ทั้งอ้อนวอนเหลียงเย่า บอกว่าตนเจ็บเหลือเกิน ขอให้พี่ชายปล่อยเขา

เหลียงเย่าสะเทือนใจ “น้องจำผมได้แล้ว พอได้แล้วมั้จครับ?”

“ไม่ใช่ คุณอย่าขยับเด็ดขาด” เชี่ยหลิงหยยาเตือนเขา “เสียงที่กำลังอ้อนวอนไม่ใช่ในน้องชายคุณ ขึ้นปล่อยตอนนี้ก็สบโอกาสพวกมัน ไม่แน่อาจหนีไปหรือซ่อนตัว หลังจากนั้นค่อยกลับไปหาเรื่องน้องชายคุณใหม่”

หากไล่ผีด้วยวิธีการง่ายๆ เขาใช้แค่ท่าหลิงกวนหรือกตจุดซานหยวนก็ได้แล้ว แต่สถานการณ์นี้ เหลียงกวงคงไปล่วงเกินวิญญาณผู้ล่วงลับเข้า จึงไม่ควรจัดการด้วยวิธีง่ายๆ แบบนั้น

เหลียงเย่าสะดุ้งโหยง มือที่เริ่มคลายลงกดแน่นขึ้นอีกครั้ง หลักๆ เป็นให้กวนเฉาคอยอธิบายนี่ฟังที่ด้านข้าง ตำแหน่งที่พวกเขากดมีชื่อเรียกทางแพทย์แผนจีน คงไม่มีปัญหาเกิดขึ้น เพียงแต่เข็มที่เชี่ยหลิงหยยาปักนั้นทำให้เขาปวดใจเล็กน้อย

⁵ ตำแหน่งที่อยู่ระหว่างกระดูกหัวไหล่ด้านนอกสุดกับกระดูกสันหลังข้อที่นูนที่สุด

เซี่ยหลิงหย่าปักเข็มจนเหลียงกวงร้องเสียงดังต่อเนื่อง หลังอ้วนวอนเหลียงเย่าไม่เป็นผลก็บีบเสียงที่เจตนาไม่ชัดเจนอ้วนวอนแทน “อย่า...อย่าแทงฉัน มีอะไรก็คุยกันดี ๆ!”

“ไม่ร้องเพลงแล้วเหอ” เซี่ยหลิงหย่าได้ยินเสียงนี้คล้ายอ้วนวอนขอชีวิตจริง ๆ มือหนึ่งยังคงกดจุดประตู่ผี อีกมือหนึ่งใช้โทรศัพท์มือถือพิมพ์ “จ้ะ” บอกชื่อแซ่มาก่อน แล้วค่อยคุยกันแบบปกติ”

เหลียงกวงต่อรอง “จ้ะปล่อยให้ก่อนได้ไหม”

“แกบอกมาก่อนสิ” เซี่ยหลิงหย่าไม่ตกหลุมพราง

เหลียงกวงบอกชื่อแซ่ เซี่ยหลิงหย่าพิมพ์ในโทรศัพท์มือถือ ทั้งชื่อภูมิลำเนา เหตุผลที่เข้าร่าง ยิ่งพิมพ์ก็ยิ่งแปลกใจ เพราะเหลียงกวงเปลี่ยนน้ำเสียงอย่างต่อเนื่อง พูดไม่หยุดตลอดเวลา

สุดท้ายเซี่ยหลิงหย่าลงน้บ เหลียงกวงยืนยันฐานะออกมาถึงสิบแปดตัวตน!

เหลียงเย่าฟังจนสองตามืดมัว มีผีสิงอยู่ในร่างของน้องชายเขาจริง ๆ แถมยังไม่ใช่แค่ตนหรือสองตนด้วย...

เซี่ยหลิงหย่าสุดลมหายใจ “นี่พวกแกเห็นเหลียงกวงเป็นบ้านเช่าหรือเงา”

ไต่กวนเฉากกล่าวอย่างเห็นใจ “ถูกต้อง เธอมาเก็บค่าเช่าแล้ว”

เซี่ยหลิงหย่า “...”

และจากข้อมูลที่เหลียงกวงบอกมา ภูตผีเหล่านี้ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ที่อู่ชานและชูชานสองมณฑล เซี่ยหลิงหย่ากำลังคิดจะกล่าวว่าเหลียงกวงเป็นเขาในมณฑลนี้ แต่ทำไมถึงมีสัมภเวสีมากขนาดนั้น นับพลันก็คิดอะไรขึ้นได้และกล่าว “ผมจำได้ว่าสมัยเด็กคุณลุงเคยเล่าให้ฟังว่า ช่วงหนึ่งอู่ชานกับชูชานเคยประสบภัยพิบัติ ผู้ประสบภัยอพยพไปยังพื้นที่ต่าง ๆ ศูนย์พักพิงหนึ่งในนั้นก็คือหนิวหยาง แต่นี่เป็นเรื่องเมื่อหลายสิบปีก่อน”

วิญญาณที่สิงอาศัยในร่างเหลียงกวงเหล่านี้ก็คือผู้ประสบภัยในปีนั้น มิน่าถึงร้องทำนองพื้นเมืองของสองที่ได้

เหลียงกวงกล่าวอย่างสงบเสงี่ยม “เจ้าหนุ่มนี้เหยียบหัวพวกเราตั้งหลาย

รอบ พวกเราจะทนไหวได้ยังไงละ เลยเข้าร่างมาเพื่อแก้แค้น ไม่อย่างนั้นก็เสียแรงที่เป็นผี หรือเธอจะบอกว่าผิด?”

“ไม่ผิด” เชี่ยหลิงหยาทอบอย่างสุ่ม

เหลียงเย่ากระวนกระวายแล้ว “ท่านนักพรต นี่หมายความว่าไง น้องชายผมไม่ได้ตั้งใจจริง ๆ!”

เชี่ยหลิงหยากล่าวด้วยใบหน้าจริงจัง “ดังนั้นตอนนี้ยังมีโอกาส เรามานั่งคุยเรื่องค่าชดเชยกันดี ๆ พวกแกอยากให้คนในครอบครัวกับเหลียงกวงทำยังไงถึงจะหายโกรธ”

“ฉันอยากได้เครื่องประดับเงินทอง!”

“ฉันอยากไปเกิดใหม่!”

“ฉันอยากให้เหลียงเย่าไปปรับปรุงหลุมศพฉัน!”

“...”

เชี่ยหลิงหยาทิมพ์ด้วยมือข้างเดียวอย่างรวดเร็ว บันทึกรความต้องการของพวกเขา

เวลานี้ ‘เหลียงกวง’ ก็ตัดสินใจในลำคอกว่า “ฉัน...ฉันอยากได้เด็กน้อยสักคน”

เชี่ยหลิงหย่าไม่แม้แต่จะเงยหน้า “เผ่าเด็กชายหญิงกระดาศให้เธอคู่หนึ่งแล้วกัน”

“ไม่เอา” คอของเหลียงกวงยืดยาว ผีที่อยู่ในร่างเขาแสดงสีหน้าบึ้งบึ้ง “ฉันอยากได้ผีน้อยบนไหล่เธอ ตอนที่ฉันตาย ลูกชายก็โตประมาณนี้แล้ว เอามาอยู่เป็นเพื่อนฉันเถอะ”

หลิวหลิงตง : !!

เชี่ยหลิงหย่าหยุดมือไปครู่หนึ่ง กล่าวอย่างหมดคำพูด “เธอคิดถึงลูกชาย ก็ไปหาเขาสี จะหาตัวแทนทำไมกัน!”

อีกฝ่ายตอบเต็มปากเต็มคำ “ฉันก็อยากไปหาเขา ที่แรกฉันยังเผื่อรอลูกชาย แต่รอนานแล้วก็ยังไม่มาหาฉันเพื่ออยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันสักที ทำความสะอาดหลุมศพปีนี้ก็ไม่มาเหมือนกัน อยากพบก็ไม่ได้พบ แถมฉันยังไปจากหลุมศพไม่ได้ด้วย...เด็กคนนั้นปีนี้อายุแปดสิบเก้าปีแล้ว ร่างกายยังแข็งแรง

ดีมาก แต่ฉันรอไม่ไหวแล้ว!”

ทุกคน “...”

อีกฝ่ายยังคงพูดไม่หยุด “เป็นแบบนี้เรื่อยมา เจ้าหนูนั้นฉันคงจำหน้าตาไม่ได้แล้วเป็นแน่ ฉันชอบเขาส้มัยเด็กมากกว่า และคงเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะสวมเสื้อหลากสีให้บุพการีบันเทิงใจ^๖ หรือมัง...”

เซี่ยหลิงหย่าฟังแล้วก็ปวดหัว “ไม่ต้องพูดแล้วๆ คำขอของเธอเป็นไปไม่ได้ ฉันเป็นคนกลาง ไม่ได้ให้เธอมาเรียกร้องจากฉัน ถึงแม้เสียงกวงขอซื้อฉันก็ไม่ยอมขายให้”

ผิตนหนึ่งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็กล่าวอย่างไร่างอาย “ฉันจะเอา”

ให้กวนเฉาเผยสีหน้าทนมองต่อไปไม่ไหว รวากับทราบว่ามีตนนี้กำลังทดสอบขีดจำกัดของมนุษย์ แต่มั่นคงไม่ทราบว่แท้จริงแล้วกำลังรณหาที่ตายอยู่

“เธอ เธอ...” หลิวหลิงถึงโกรธจนพูดจาติดอ่างเล็กน้อย ก่อนพ่นประโยคหนึ่งออกมา “ถ้าเธออยากได้ก็ต้องไปเคลียร์กับท่านผู้นั้นประจำทิศบูรพาก่อน!”

ภูตผีสื่อสารกับเทพพราญกระซิบยอมไม่จำเป็นต้องเข้าไปใกล้หลิวหลิงถึงมากเกินจำเป็น ผิตนนั้นได้ยินแล้วก็วิ่งไป ถ้ามด้วยความสับสน “ท่านผู้นั้นคือใคร”

---

^๖ สวมเสื้อหลากสีให้บุพการีบันเทิงใจ มาจากเรื่องเล่าสมัยโบราณที่ว่า ชายชราอายุเจ็ดสิบปีคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าหลากสี แต่งตัวเป็นเด็กหนุ่ม เพื่อเรียกรอยยิ้มเสียงหัวเราะจากบุพการีที่ยังมีชีวิตอยู่ ภายหลังจากนำมาเป็นตัวอย่างแสดงความกตัญญูต่อบุพการี

ครึ่งเขียนพาร์ดใหม่ 4

非職業半仙

ผู้เขียน ลาเหมี่ยนฮวาลิ่งเตอะหูจื่อ

ผู้แปล isamare

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks @Lilac.Novel @Lilac_Novel

Published originally under the title of 《非職業半仙》(Fei Zhi Ye Ban Xian)

Author © 拉棉花糖的兔子 (La Mian Hua Tang De Tu Zi)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd., Taiwan
Illustrations by 小黑豹 (Kuro Hyou)

Thai edition copyright © 2022 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5046-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์
บรรณาธิการบริหารและบรรณาธิการ วิกิตตา เมื่อกบัวขาว • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น
ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร
ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออง